

И. Н. Булевъ

Сираче

Навѣнъ е студъ и мразъ. Сърдита буря плаче
и пѣе тѣжно край прозорци и врати. . .

Въвъ тая черна нощъ азъ, клетото сираче,
за тебе мисля, майко, где си, где си ти?

Тебъ никой те не дири, никой те не чака,
и нищие сърдце за тебе не трепти. . .

Едничка азъ те диря, майчице, изъ мрака,
едничка азъ те чакамъ, где си, где си ти?

Ще мине Коледа и Новата година
и колко, колко още праздници свети. . .

Но ти защо, откакто нѣкжде замина,
не се завърна вече, о майко, где си ти?

Ще минатъ дни — и всѣки, всѣки ще намѣри
кжде въ свѣта на заветъ да се приюти.

Но кой надъ менъ крила защитни ще разпери,
като те нѣма тебъ, о майко, где си ти?